

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

SUSAN CHOI

~~Exercitiiu~~
de
încredere

Traducere din engleză și note de
MIHAELA BURUIANĂ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

SUSAN CHOI
TRUST EXERCISE
Copyright © 2019, Susan Choi
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHOI, SUSAN

Exercițiu de încredere / Choi Susan; trad. din engleză și note
de Mihaela Buruiană. – București: Humanitas Fiction, 2021

ISBN 978-606-779-855-5

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684 194

Exercițiu de încredere

Nici unul nu știe să conducă. David împlinește șaisprezece ani în martie, Sarah, în aprilie. Este început de iulie și nici unul nu va avea prea curând șaisprezece ani și cheile unei mașini. Mai sunt opt săptămâni de vară, o perioadă care pare nesfârșită, dar, cu partea intuitivă din ei, simt și că nu este mult timp și că va trece foarte repede. Partea intuitivă din ei se acutizează de fiecare dată când sunt împreună. Intuiția le spune numai ce vor, nu și cum să reușească asta, ceea ce este intolerabil.

Povestea lor de dragoste a început cu adevărat vara aceasta, dar prologul a durat tot anul dinainte. În toamna și primăvara anului dinainte, au trăit doar în relație cu celălalt și au fost văzuți drept un cuplu neoficial de toți ceilalți. Remarcată puțin, simțită universal, această energie încordată, chiar periculoasă, dintre ei. Când a început? Asta era mai greu de zis. Erau amândoi experimentați – nici unul nu era virgin – și este posibil ca asta să fi și grăbit, și încetinit ceea ce s-a întâmplat. În acel prim an, în toamnă, fiecare începuse școala cu un prieten, respectiv, cu o prietenă care mergeau la alte școli, mai obișnuite. A lor era specială, menită să ia caimacul celor mai înzestrați la anumite discipline de la școlile obișnuite din tot orașul și chiar de mai departe, din orașele de provincie uitate de toți. Fusese un experiment îndrăzneț cu zece ani în urmă, iar acum devenise o instituție de elită, mutată recent într-o clădire nouă, scumpă, plină de dotări „profesionale“, „de talie mondială“. Școala trebuia să separe, să taie legături care era mai bine să fie

tăiate în copilărie. Sarah și David au acceptat acest lucru ca pe un ritual aspru, pretins de viețile lor excepționale. Și-au răsfățat poate cu mai multă tandrețe prietenul și prietena în procesul îndepărtării lor. Școala se numea Citywide Academy for the Performing Arts, dar ei, și toți elevii, și profesorii îi ziceau, într-un mod mai degrabă afectat, CAPA.

La CAPA, elevii din primul an de Arte teatrale studiau Arta compoziției dramatice, Shakespeare, Citirea unei partituri la prima vedere și, la ora de teatru, Exerciții de încredere, toți acești termeni trebuind scriși cu litere mari, au fost ei învățați, așa cum se cuvenea, dată fiind legătura lor cu Arta. Exercițiile de încredere păreau să fie de nenumărate feluri. Unele presupuneau discuții și semănau cu ședințele de terapie de grup. Altele necesitau tăcere, legat la ochi, căzut pe spate de pe mese sau scări în brațele împletite ale colegilor. Aproape în fiecare zi stăteau întinși pe spate pe podeaua rece de gresie într-o poziție care, Sarah va afla mult mai târziu în viață, se numea poziția mortului în yoga. Domnul Kingsley, profesorul lor, pășea încet ca o pisică printre ei, în papucii lui moi, de piele, cu vârf îngust, intonând o mantra de conștientizare a mușchilor. *Lăsați-vă mintea să se plimbe de-a lungul gambelor, să le umple încet, de la glezne la genunchi. Dați-le voie să devină lichide și grele. Pe măsură ce simțiți fiecare celulă, îmbrățișați-o cu conștiința voastră atentă, dați-i drumul. Dați-i drumul. Dați-i drumul.* Sarah fusese admisă la această școală cu un monolog din *În vara aceea verde...* de Carson McCullers. David, care fusese într-o tabără de teatru, îl interpretase pe Willy Loman din *Moartea unui comis voiajor*. În prima zi, domnul Kingsley a alunecat în cameră ca un cuțit – avea un stil de-a se mișca fără zgomot, ca într-o ambuscadă – și, după ce elevii au făcut liniște, adică aproape imediat, le-a aruncat o privire pe care Sarah încă o vedea în minte. Părea să amestece disprețul cu provocarea. *Nu-mi pareți cine știe ce*, privirea a căzut asupra lor ca un jet de apă cu gheață. Apoi, ca pentru a-i tachina, s-a modificat: *...sau poate mă înșel?* THEATRE, scrisese domnul Kingsley

cu litere înalte, tăioase, de cretă pe tablă. „Așa se scrie, zisese el. Dacă scrieți vreodată cu «ER» la urmă, veți pica.”¹ Acestea au fost primele cuvinte pe care li le-a adresat, nu disprețuitoarele „nu-mi pareți cine știe ce“ pe care și le imaginase Sarah.

Sarah purta o pereche de blugi de firmă. Deși îi cumpărase din mall, nu vedea niciodată același model purtat de altcineva: o caracterizau, foarte strânși pe corp, cu cusături elaborate. Cusăturile erau sub formă de spirale și modele care îi acopereau fundul și părțile din față și din spate ale coapselor. Nimeni nu avea blugi texturați; toate fetele purtau Levi's cu cinci buzunare sau leggings, iar băieții, aceiași Levi's cu cinci buzunare sau, o scurtă perioadă, pantaloni-parașută, în stilul lui Michael Jackson. La Exerciții de încredere, într-o zi, poate spre sfârșitul toamnei – David și Sarah nu au fost niciodată foarte siguri; nu au vorbit despre asta decât în vară –, domnul Kingsley a stins toate luminile din sala de repetiții fără ferestre și i-a cufundat într-o grotă întunecată și încuiată. La un capăt al sălii dreptunghiulare era o scenă ridicată la aproximativ un metru de la podea. După ce luminile au fost stinse, în liniștea absolută, l-au auzit pe domnul Kingsley atingând ușor întreaga lungime a peretelui opus și urcând pe scenă, a cărei margine o distingeau vag datorită bandei luminescente atârnată deasupra într-o linie întreruptă, ca o constelație subțire. Mult timp după ce ochii li s-au obișnuit cu întunericul, nu au văzut decât atât: o beznă ca aceea a pântecului sau mormântului. De pe scenă, se auzea o voce severă, înceată, care îi golea de tot trecutul. Îi priva de toate cunoștințele. Erau nou-născuți orbi și trebuiau să se aventureze prin beznă, să vadă ce găesc.

Târându-se, ca să nu se rănească și să nu se urce pe scenă, unde stătea el, ascultând. Au ascultat atent și ei cum, inhibați de întuneric, dar, în același timp, dezinhibați de el, de ascunzișul pe

---

1. Teatru. Cuvântul se scrie diferit în engleza americană (*theater*) și în cea britanică (*theatre*), aceasta din urmă fiind forma preferată pe Broadway și, în general, pe scena teatrală newyorkeză.

care li-l oferea, s-au aventurat în aventură. O tulburare acustică tot mai răspândită de mișcări și foșnete. Sala nu era mare; imediat, trupurile s-au întâlnit unele cu altele și s-au retras, speriate. El a auzit asta sau a presupus-o. „Mai e vreo creatură cu mine în întuneric?“ a șoptit el, dând glas, ca un ventriloc, fricii lor. „Ce are aceasta – ce am *eu*? Patru membre care mă duc înainte și înapoi. Piele care poate simți frigul și căldura. Aspră și fină. Ce este *ea*. Ce sunt *eu*. Ce suntem *noi*.“

În plus față de târât apoi: atins. Nu tolerat, ci încurajat. Poate chiar impus.

David a fost surprins să constate cât de multe poate să identifice prin miros, un simț căruia nu-i acorda niciodată atenție; acum își dădea seama că îl asalta cu informații. Ca un copoi sau o iscoadă indiană, aprecia și evita. Cei cinci tipi, în afară de el, începând cu William, aparent cel mai evident rival al lui, dar, de fapt, deloc rival. William emana un miros de deodorant, bărbătesc și industrial, ca un exces de detergent de rufe. William era arătos, blond, suplu, grațios, știa să danseze, avea un soi de memorie a rasei despre convențiile curtoaziei, de exemplu, cum să ajuți o fată să-și îmbrace haina, să-i dai mâna să coboare din mașină, să-i ții ușa deschisă, pe care William nu ar fi putut să le învețe niciodată de la mama aceea nebună și rigidă a lui, care lipsea de acasă câte douăzeci de ore odată, fiindcă avea două slujbe cu normă întregă, iar cât era acasă se închidea în camera ei și refuza să-și ajute copiii, pe William și cele două surori ale lui, la mese sau la curățenie, nici vorbă de lucruri mai delicate, cum ar fi teme; acestea erau lucruri pe care le puteai afla despre colegii tăi de paisprezece ani în doar câteva săptămâni, dacă erai elev la Teatru la CAPA. William era feblețea lui Christian Julietta, Pammie Grasa, a lui Taniqua, cea care știa să danseze, și a adjunctelor ei, Chantal și Angie, care țipau de plăcere când William o învârtea și o apleca pe Taniqua, când o trimitea răsucindu-se în partea cealaltă a sălii. În ceea ce-l privește pe William, el nu arăta altă dorință decât să danseze tango cu Taniqua; energia lui nu avea căldură sexuală,

la fel cum sudoarea lui nu avea miros. David l-a ocolit pe William, atent să nu-i atingă nici măcar călcâiul. Următorul era Norbert: mirosul uleios al coșurilor lui. Colin: mirosul de scalp al părului său ridicol în stil clown-afro. Ellery, în care mirosul de ulei și cel de scalp se combinau într-un fel plăcut, aproape atrăgător. În fine, Manuel, „hispanic“, așa cum scria în formulare, de care aproape că nu mai erau la CAPA, deși păreau să fie numeroși în oraș. Poate că asta explica prezența lui Manuel, poate că el era un fel de simbol necesar pentru ca școala să primească finanțare. Țeapăn, tăcut, fără vreun talent vizibil, cu un accent puternic de care era evident că se jena. Fără prieteni, chiar și în seara aceasta de intimități adesea cerute, grabnic oferite. Mirosul lui Manuel, mirosul de nespălat acoperit cu praf al gecii lui cu căptușeală din lână artificială de oaie.

David se mișca acum, târându-se rapid, îndemânat, ignorând foielele, încăierările și icnetele. Un nod de șapte și de produse cosmetice pentru păr: Chantal, și Taniqua, și Angie. Când a trecut pe lângă ele, una dintre fete l-a apucat de fund, dar el nu a încetinit.

Aproape imediat, Sarah și-a dat seama că blugii ei erau un semn distinctiv, ca un mesaj în Braille. Numai Chantal avea să iasă la fel de mult în evidență. Chantal purta în fiecare zi, fără excepție, un cardigan lung până la coapse de o culoare foarte vie, cum ar fi stacojiu, sau fucsia, sau verde-albastru, strâns bine în talie cu o curea cu cataramă dublă și ținte punk. Alt cardigan, aceeași curea sau poate mai multe curele identice. În clipa în care s-au stins luminile, cineva se ghemuise lângă Sarah și băjbăise-pipăise până când îi nimerise sânii, apoi strânsese tare de parcă spera să scoată suc din ei. Norbert, fusese ea sigură. Când luminile erau încă aprinse, el stătuse aproape, holbându-se la ea, așa cum făcea de obicei. Ea se sprijinise pe podurile palmelor și lovise tare cu ambele picioare, regretând că era încălțată cu balerini albi, care deveniseră cam ponosiți și cenușii, și nu cu cizmele cu vârf ascuțit, trei cataramă și tocure cu flecuri metalice, pe care și le cumpărase recent din

banii câștigați muncind în turele de dimineață în weekend la patiseria Esprit de Paris, muncă ce presupunea să se trezească înainte de șase în fiecare zi a săptămânii, deși adesea nu se culca înainte de două noaptea. Cel care o apucase de sâni, oricine fusese el, se retrăsese pe furiș în întuneric, fără să scoată măcar un icnet ascuțit, iar de atunci ea continuase să meargă ca racul, sprijinindu-se pe podurile palmelor și pe tălpi, ținându-și fundul în jos și coapsele strânse. Poate fusese Colin sau Manuel. Manuel care nu o privea niciodată lung, care nu privea pe nimeni în ochi, a cărui voce nu era sigură că o auzise vreodată. Poate că era stăpânit de violență și dorință. „...tot felul de forme în întuneric. Asta este rece, are margini tari, când pun mâinile pe ea, nu răspunde. Asta este caldă, cu o formă ciudată, ondulată: când îmi pun mâinile pe ea, se mișcă...” Vocea domnului Kingsley, pătrunzând prin întuneric, era menită să-i facă să se deschidă, totul era menit să-i facă să se deschidă, dar Sarah se închisese și își scosese țepi de porc spinos, era o ratată, cea mai recentă recitare a ei din Shakespeare fusese oribilă, cu tot corpul țeapăn, plin de ticuri.

Cel mai mult se temea că o să dea peste Julietta sau Pammie, amândouă atât de sincere și de dezinhibate, ca niște copii. Ele ar fi mângâiat vesele orice s-ar fi nimerit sub mâinile lor.

Fusese găsită. O mână i-a strâns genunchiul stâng, și-a trecut palma peste partea din față a coapsei ei, peste muchiile învârtjite ale cusăturilor. Sarah i-a simțit căldura prin blugi. Din senin, în stomac i s-a căscat un gol, o trapă s-a deschis fără zgomot, de parcă vocea domnului Kingsley fusese vântul săcâitor care trăsese degeaba de încuietorea pe care mâna aceasta o deblocase acum.

Mâna aceea i-a rămas pe coapsă, în timp ce o alta a găsit mâna ei dreaptă și i-a ridicat-o, apoi i-a așezat-o direct pe o față proaspăt bărbierită. I-a luat degetul cel mare, moale și neajutorat, i-a potrivit poziția și l-a apăsat de parcă voia să-i ia amprenta. Sub vârful degetului, Sarah a simțit o umflătură mică, asemănătoare urmei lăsate de o mușcătură de țânțar.

Semnul din naștere al lui David, o aluniță plată, ciocolatie, cu același diametru ca o gumă de creion, pe obrazul lui stâng, chiar în apropierea gurii.

Până în punctul acela al relației lor sărăcăcioase, încă nu discutaseră despre alunița lui David. Ce adolescenți de paisprezece ani discutau despre alunițe sau măcar le observau? Dar Sarah o observase, fără cuvinte. David știa asta, fără cuvinte. Asta era marca lui, mesajul lui în Braille. Mâna ei nu a mai rămas pasivă pe fața lui, ci i-a cuprins-o, de parcă voia să i-o echilibreze pe gât. Și-a lăsat degetul mare să-i alunece peste buze, cu o formă la fel de distinctă ca alunița lui. Buzele lui erau pline, dar nu feminine, mai degrabă ca de maimuță. Oarecum ca ale lui Mick Jagger. Ochii lui, deși mici, erau adânciți și semănau cu agatele albastre. Aveau și ceva inteligent de sălbatic în ei. Nu era deloc arătos la modul convențional, dar nici nu era nevoie.

David i-a luat degetul mare în gură, i l-a atins ușor cu limba, nu l-a umplut de salivă, l-a împins cu un sărut înapoi, astfel încât să i se așeze din nou pe buze. Degetul i-a trasat despicătura buzelor de parcă voia să le măsoare.

Vocea domnului Kingsley trebuie să fi continuat, lămurind îndrumări, dar ei nu au mai auzit-o.

David nu mai amânase niciodată un sărut astfel. Se simțea străpuns de dorință și ca și cum ar fi putut să atârne acolo, plutind pe durere. Sus i-au plutit mâinile, în tandem și i s-au închis peste sânii ei. Ea s-a cutremurat și s-a lipit de el, iar el și-a ridicat mâinile doar milimetric, astfel încât palmele să-i atingă ușor sfârcurile, acolo unde îi întindeau pânza subțire a tricoului de bumbac. Dacă Sarah purta sutien, atunci era unul minuscul, moale, o bucată de mătase care îi înconjură coastele. În mintea lui, sfârcurile ei îi apăreau sub formă de ploaie de pietre prețioase, diamante și cuarțuri tari, strălucitoare, și de mănunchiuri multifățetate de cristale de piatră care se țineau în borcan, înșirate. Sânii ei erau ideal de mici, exact cât să-i încapă în palmă. I-a cântărit și i-a măsurat, minunându-se,